

בבית המשפט העליון

בר"ש 1958/09

בפני : כבוד השופט א' רובינשטיין

המבקש : עו"ד ניק ברי

נגד

המשיב : הועד המחוזי של לשכת עוה"ד בתל אביב

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים בתיק עלע 23/08 שניתנה ביום 9.2.09
על-ידי השופט סובל

בשם המבקש : עו"ד יהושע ננר

בשם המשיב : עו"ד עמוס ויצמן

החלטה

א. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט סובל) מיום 9.2.09 בעל"ע 23/08, לפיה נדחה על הסף מה שכוונה "ערעור שכנגד" של המבקש על פסק הדין של בית הדין המשמעתי הארצי מיום 30.10.08 בבד"א 59/08 ובד"א 78/08, שהם ערעור וערעור שכנגדו על פסק דינו של בית הדין המשמעתי של מחוז תל אביב (תאריכו אינו מופיע על החומר שהוגש) בתיק בד"מ 123/06.

רקע והליכים

ב. המבקש הורשע בשלוש עבירות בבית הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי הדין, ומשתיים מהן זוכה בבית הדין המשמעתי הארצי. פסק הדין של בית הדין המשמעתי הארצי ניתן ביום 30.10.08. ביום 11.12.08 הגיש המשיב ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים (על"ע 21/08) (נמסר כי ההודעה על פסק הדין נמסרה לו ביום 16.11.08). העתק מהודעת הערעור הומצא למבקש ביום 21.12.08. ביום 30.12.08, בחלוף התקופה להגשת הערעור העיקרי, הגיש המבקש לבית המשפט

המחוזי ערעור, אותו הכתיר "ערעור שכנגד", על פסק הדין של בית הדין המשמעתי הארצי (על"ע 23/08).

ג. ביום 9.2.09 מחק בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש, ודחה את בקשתו להארכת מועד להגשת הערעור עד ליום הגשתו בפועל. נקבע, כי אין ניתן להגיש ערעור שכנגד על פסק דין של בית הדין המשמעתי הארצי לאחר המועד הקבוע בדין להגשת ערעור (30 יום ממועד קבלת הפסק, על פי סעיף 71 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961). בית המשפט המחוזי ציין, כי המונח "ערעור שכנגד" מתפרש בשני אופנים. האופן הראשון הוא ערעור המוגש על ידי הצד שכנגד על אותו פסק דין אשר לגביו צד אחר לסכסוך כבר הגיש ערעור, באופן ששני הערעורים נדונים יחד. "ערעור שכנגד" במובן זה קיים בהליכים פליליים וגם בהליכים משמעתיים. האופן השני הוא ערעור המוגש על ידי הצד שכנגד לאחר חלוף המועד להגשת ערעור ראשי מצדו, וזאת בהסתמך על ספירת התקופה להגשת הערעור לא מהיום בו הומצא לו פסק הדין, אלא מהיום בו הומצא לו הערעור שהגיש צד אחר על פסק הדין. ערעור שכנגד כזה רשאי להגיש משיב בערעור ראשי, בהתאם לתקנה 434 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, תוך שלושים יום מהיום שבו הומצא לו כתב הערעור. "ערעור שכנגד" במובן זה אינו קיים בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, שם נדרש כי ערעורי שני הצדדים על פסק הדין של הערכאה הראשונה יוגשו תוך 45 יום מנתינתו. בית המשפט המחוזי קבע, שכיון שהדין המשמעתי מסווג כדין מעין-פלילי אין בו זכות להגשת ערעור שכנגד לאחר חלוף המועד הקבוע בחוק להגשת ערעור ראשי. מעבר לכך קבע בית המשפט, כי גם אילו סווג הערעור הנוכחי כהליך מעין-אזרחי, לא היתה קיימת בו זכות להגשת ערעור שכנגד, הואיל ואין ההסדר המכונן "ערעור שכנגד" חל בהליכים אזרחיים ומעין-אזרחיים המוסדרים בסדרי דין מיוחדים. בית המשפט ניתח את הדוגמאות שהביא המבקש כתמיכה בטענה כי לבית המשפט העליון הוגשו בעבר "ערעורים שכנגד" על פסקי דין של בית הדין המשמעתי לאחר חלוף המועד להגשת ערעור עיקרי, וערעורים אלה התקבלו ונידונו, ומצא כי הדוגמאות שהובאו אינן תומכות בהכרח בנטען.

ד. בית המשפט דחה את בקשתו החלופית של המבקש להארכת המועד להגשת הערעור עד ליום הגשתו בפועל, בהיעדר טעם מיוחד להארכת מועד כזו, כנדרש על פי תקנה 2(ב) לתקנות בתי המשפט (סדרי דין בערעור לבית המשפט העליון לפי חוק לשכת עורכי הדין), תשמ"ט-1988, שככל שעלה בידינו לברר לא שונו עם השינוי בכתובת הערעורית.

בקשת רשות הערעור

ה. בבקשה הנוכחית נטען, כי יש חשיבות להכרה בזכות מהותית להגשת ערעור שכנגד, המוגש לאחר שהוגש ערעור קודם על ידי בעל דין אחר, וזאת אף לאחר חלוף המועד להגשת הערעור העיקרי. לטענת המבקש, ישנם מקרים בהם בעל דין מחליט שלא לערער על פסק דין ביוזמתו, אך משנודע לו כי פסק הדין עומד לבחינה מחודשת בשל ערעור של בעל דין אחר ועלול הוא להשתנות לרעתו, מחליט הוא להגיש ערעור שכנגד, על מנת שייבחנו לא רק ההיבטים בפסק הדין העלולים להרע את מצבו, אלא גם אלא העשויים להיטיבו. בגלל עצם טבעו של הערעור שכנגד, יש לאפשר – כך נטען – את הגשתו בתוך פרק זמן סביר ממועד הגשת הערעור העיקרי. ברמה העובדתית נטען, כי הפרקטיקה שנהגה שעה שערעורים על פסקי דין של בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין נדונו בפני בית המשפט העליון, היתה שמיעת ערעורי שני הצדדים על אותו פסק הדין כערעור וערעור שכנגד, גם כאשר הערעור שכנגד הוגש לאחר חלוף המועד להגשת הערעור העיקרי. המבקש מביא מספר דוגמאות התומכות לטענתו בקיומו של נוהג כזה. לחלופין, עותר המבקש לקבלת בקשתו להארכת מועד להגשת ערעור עד למועד הגשתו בפועל, הואיל ומדובר במקרה של טעות בדין, כיון שסבר כי עומדת לו הזכות לערער על פסק הדין בתום 30 יום מהיום בו קיבל את ערעור המשיב.

ו. בהחלטתי מיום 17.3.09 נתבקשה, בין השאר, התייחסות לטענה כי נהגו בעבר בבית משפט זה לקבל "ערעורים שכנגד" בתיקי הלשכה. בתגובת המשיב נטען, כי עמדת המבקש, לפיה מקום שצד אחד מערער על פסק דין משמעתי יכול הצד השני להגיש ערעור שכנגד בתוך 30 יום מיום קבלת ערעור הצד הראשון, עומדת בסתירה ברורה להוראות הדין, ובהן סעיף 71 לחוק לשכת עורכי הדין ותקנה 2 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין בערעור לבית המשפט העליון לפי חוק לשכת עורכי הדין). נאמר, כי התחום היחיד בו קיימת אפשרות להגשת ערעור שכנגד לאחר המועד המקורי להגשת ערעור מצוי במסגרת תקנות סדר הדין האזרחי. נטען, כי הואיל והפסיקה קבעה במפורש שיש לפרש את סדרי הדין המשמעתיים לפי סדרי הדין הפליליים, ובהליכים פליליים אין ערעור שכנגד, אין עומדת למבקש הזכות להגיש ערעור שכנגד. לחלופין, אף אילו היה מקום לתחולת סדרי הדין האזרחי על המקרה הנוכחי, אין בידי המבקש להגיש את ערעורו כערעור שכנגד, כיון שניתן להגיש ערעור שכנגד רק באותו ענין שלגביו הוגש הערעור הראשי; במקרה זה, המשיב עירער על הזיכוי משתי העבירות ועל קולת העונש, בעוד הערעור שניסח המבקש הוא על ההרשעה בעבירה השלישית,

כך שאין מדובר באותו ענין. אשר לטענה בדבר פרקטיקה נוהגת בנושא בבית המשפט העליון, נטען כי במקרים אותם הביא המבקש לתמיכה בעמדתו, אף שנעשה שימוש במונח "ערעור שכנגד", לא דובר בערעורים שהוגשו לאחר חלוף המועד להגשת ערעור עיקרי. המשיב אף מנה ערעורים נוספים בהם הוגשו ערעורים המכונים "ערעורים שכנגד", שאף בהם הוגש הערעור בתוך המועד לערעור העיקרי; כן הביע התנגדות להעלאת טענה עובדתית מצד המבקש ביחס לנוהג בבית המשפט העליון, מבלי שבדק או הביא ראיות לענין זה; אך ניתנה הסכמה לעריכת בדיקה יסודית אם יחליט בית המשפט. באשר לבקשה להארכת מועד נטען – בין השאר – כי במקרה זה אין מדובר בטעות בדין, אלא בניסיון של המבקש לחפש טענה משפטית שתאפשר לו לשנות את דעתו בראשונה שלא להגיש ערעור מצדו. לבסוף נטען, כי בעקבות תיקון 32 לחוק לשכת עורכי הדין, במסגרתו הועברו ערעורי לשכת עורכי הדין מבית המשפט העליון לבית המשפט המחוזי בירושלים, יש לפרש את הדין כמאפשר להגיע לערכאה רביעית רק במקרים נדירים ביותר.

הכרעה

ז. לאחר העיון אין בידי להיעתר לבקשה. אפתח ואומר תחילה במישור הכללי: זה לא כבר נפל דבר מפי המחוקק בעניין ערעורי לשכת עורכי הדין; חל שינוי במה שהיה לאורך שנות קיומו של חוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961 ערעור שלישי (בזכות) לבית המשפט העליון, עניין בלתי שיגרתי במירקם הדין בישראל. במצב זה היה חריג בשניים - ראשית, ערעור ישיר בזכות מבית דין משמעתי לבית המשפט העליון; בשנית, ערעור בגלגול שלישי, לאחר בית הדין המשמעתי המחוזי ובית הדין המשמעתי הארצי, שהרי ככלל מקפיד המחוקק על "יום ערעורי אחד"; חריג בולט הוא עררים על מעצרים לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996, בהם ניתן ערר בזכות בשני גלגולים. והנה בתיקון מס' 32 מתשס"ח לחוק לשכת עורכי הדין נותר ערעור בזכות בגלגול שלישי, אך הועבר לבית המשפט המחוזי בירושלים; יצוין כי מבית הדין המשמעתי של עובדי המדינה, למשל, היה ערעור בזכות בגלגול שני לבית המשפט העליון, ואף הוא הועבר באותו תיקון לבית המשפט המחוזי. בית משפט זה עשוי להידרש איפוא מכאן ואילך לתיקי לשכת עורכי הדין אלה אך בגדר רשות ערעור, ותיק זה הוא אחד הראשונים שבו נתבקשה רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בשבתו כערכאת ערעור על בית הדין המשמעתי הארצי. בנסיבות אלה ראוי להעמיד דברים על מכונם: רשות ערעור בתיקים כאלה תינתן במשורה שבמשורה, שכן גלגול רביעי בתיק, מבלי לפגוע בחשיבותו לבעלי הדין או מי מהם, הוא מותרות דיוניים שבית משפט זה אינו יכול להעניקם, נוכח העומס המוטל עליו, אלא במקרים חריגים ביותר, ועל אלה לכלול שאלות עקרוניות בעלות חשיבות

משפטית או ציבורית. כל כך - בגדרי "מהדורה מחמירה" של הלכת רע"א 103/82 חניון חיפה נ' מצת אור (הדר חיפה), פ"ד לו(3) 123, מפי מ"מ הנשיא (כתארו אז) שמגר. ברע"א 9885/06 שלטי הגליל נ' בנק לאומי (לא פורסם) נזדמן לי לומר:

"...צריכות לשרור נסיבות נדירות שבנדירות, קיצוניות ממש, כדי שערכאה שיפוטית רביעית תידרש לאותה מחלוקת מעבר לנושא לעיצומו, מדיניות שיפוטית, ולוא גם הליברלית ביותר, אינה יכולה ככלל להלום, בעומס שבו נתונים בתי המשפט - גלגול רביעי..."

וראו גם רע"א 9355/06 בנא נ' שילוח חברה לביטוח (לא פורסם) (השופט אלון). אילולא כן, היתה כוונת המחוקק בהעברת ערעורי לשכת עורכי הדין לבית המשפט המחוזי – כמעט כלא היתה. יתר על כן, נזכור כי בתיק פלילי (למעט מעצרים) יש זכות ערעור בגלגול אחד בלבד, ומעבר לכך נדרשת רשות; בתיקי לשכת עורכי הדין ישנה זכות לשני גלגולים. ראוי, במבט צופה פני עתיד, כי השוקלים בקשת רשות ערעור כזאת יביאו בחשבון גישה שיפוטית זו בטרם יכלו זמנם וממונם.

ח. כך בעיקרון גם בנידון דידן. ער אני אמנם לכך שהנושא הספציפי נדון רק בגלגול שני ("ערעור ראשון"), שהרי שאלת הערעור עלתה רק בשלב הערעור; על כן תיתכן להלכה התייחסות "מרווחת" יותר; אך אזכיר כי נפסק (מפי השופט - כתארו אז - ריבלין) בבש"א 4511/05 עיריית בת ים נ' גני יפית (לא פורסם) "שעצם העובדה כי בפסק-דין של ערכאת ערעור מצויים שינוי, תוספת או אף הכרעה חדשה שלא נכללה בהחלטת הערכאה הראשונה, אין בה די כדי להוציא את המקרה מגדר גלגול שלישי ולהקנות זכות ערעור".

ט. באשר לנידון לגופו, מה שהוצג כשאלה עקרונית בבקשה הוא היש ערעור שכנגד בגדרי הליך משמעתי של לשכת עורכי הדין. ואכן הטרידה אותי בבקשת התגובה - כאמור - הטענה, כי בבית משפט זה הוגשו בעבר "ערעורים שכנגד" בגדרי ערעורי הלשכה, ונהגו לקבלם גם לאחר המועד הקבוע להגשת הערעור הראשי. זאת, הגם שהדוגמאות שהובאו בבית המשפט קמא נותחו על ידיו ולא נמצאו תקפות. עיינתי בערעורי לשכת עורכי הדין שמנה המשיב בתגובתו, וככל שנמצאו במאגרים שלרשותי הנתונים הרלבנטיים, נמצא כי ברוב רובם של המקרים הן הערעור העיקרי והן הערעור שכוונה "הערעור שכנגד" הוגשו בתוך התקופה הקצובה בדין. כך, לדוגמה, בעל"ע 7437/03 ו-7877/03 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד גשרי (לא פורסם), על"ע 6868/06 ו-7323/06 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד חי (לא פורסם), על"ע 1919/02 ו-1968/02 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד

מילשטיין (לא פורסם), על"ע 3386/02 ו-3621/02 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד מילשטיין (לא פורסם), על"ע 9685/03 ו-10050/03 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד מילשטיין (לא פורסם), וכן על"ע 9684/03 ו-9728/03 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד ניר (לא פורסם). מתוך המקרים שנבדקו, המקרים היחידים שנמצאו חורגים מכלל זה הם על"ע 738/04 ו-2025/04 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד ניר, שם הוגש הערעור העיקרי ביום 25.1.04 והערעור הנגדי רק ביום 26.2.04, אך במקרה זה אין נתונים בדבר יום המצאתו של פסק הדין לצדדים, כך שלא ניתן לקבוע מפורשות כי הערעור הנגדי הוגש לאחר שלושים יום; וכן על"ע 8184/06 ו-8601/06 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד בוטח, שם, כפי שציין כבר עו"ד וייצמן, קדם הערעור (8184/06) שכונה בפסק הדין "ערעור שכנגד" לערעור ה"ראשי" (8601/06). מבדיקה מדגמית זו נראה, כי אין ביסוס לטענה העובדתית של המבקש בנוגע לפרקטיקה מושרשת בבית משפט זה לקבלת "ערעורים שכנגד" לאחר חלוף המועד להגשת הערעור העיקרי.

י. דומה כי שימוש שנעשה בהליכים פליליים ומשמעתיים בביטוי ערעור שכנגד הוא בחינת שיגרת הלשון והקולמוס, קרי, ערעור מנגד, ערעור נגדי, ערעור הבא מן הצד שכנגד בשעה שגם צד אחר למחלוקת מגיש ערעור; שיגרת קולמוס זו, כפי שהראה בית המשפט קמא, חדרה אף להליכים הפליליים, כמו ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל ו"ערעור שכנגד" (לא פורסם), ועוד לפני כן ע"פ 118/53 וערעור שכנגד מנדלברייט נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד (1) 281 וכן ע"פ 1851/88, פ"ד (1) 281 וערעור שכנגד יהלום נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(1) 541. אין הכוונה, ולא תיתכן כוונה, למוסד הערעור שכנגד במתכונתו בתקנות סדר הדין האזרחי. ולא הרי לשון כהרי סיווג דיוני משפטי, לרבות לעניין מועדים.

י"א. אכן, מוסד הערעור שכנגד שבו עותר המבקש להיכלל יסודו בתקנה 434 לתקנות סדר הדין האזרחי שכותרתו "ערעור שכנגד טעון הודעה", והמועד נקבע ממועד ההמצאה של הערעור. כפי שציין בית המשפט קמא, אף בהליכים האזרחיים מצויים מקרים שבהם אין ערעור שכנגד. מכל מקום, אין מוסד כזה כל עיקר בדין הפלילי; המבקש לערער על פסק דין פלילי, מצד כלשהו, אינו יכול להמתין לצד האחר ולהתחיל למנות את המועד לערעור ממועד הגשתו של הערעור ה"ראשי", ועל כן עליו לערער במסגרת המועדים שנקבעו לערעור גופו. בחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1986, לא בא זכר להליך של ערעור שכנגד. ראו גם ב"ש 230/86 עצמון נ' מדינת ישראל פ"ד מ(2) 353, 359, שם נאמר מפי השופט ד' לוין "בהליכים פליליים לא מתקיים הליך כזה של ערעור שכנגד".

י"ב. ועוד, הערעור שכנגד תחום, כידוע, לעניין הנוגע לנושא הערעור הראשי (ראו למשל בש"א 3868/90 יעד אלקטריק נ' לה טלמכניק אלקטריק פ"ד מה(1) 256, 262-263 (השופט ד' לוי), והאסמכתאות דשם; קשת, הזכויות הדיוניות וסדר הדין במשפט האזרחי הלכה למעשה (מה' 15, 2007), ב', 335; גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי (מה' 10, 2009), 637-635; בן נון, הערעור האזרחי (מה' 2, 2004), 474 ואילך והפסיקה דשם. ראו גם החלטת הרשם השופט מרזל בע"א 807/08 שקמים נ' שמאי (לא פורסם). גישה עקבית, ההולכת בתלם סדרי הדין האזרחי, היתה מבקשת לבדוק אם בכך עסקינן, ולא היא. עיינתי שוב ושוב בפסקי הדין המשמעותיים, והעבירה בה הורשע לבסוף המבקש אינה ממין אלה שמהן זוכה, והמדובר ברכיבים שונים של כתב האישום. סיכויי הערעור לגביה, אפילו ניתנה הרשות, קלושים, על פי פסיקתו של בית משפט זה. עניינה של העבירה התנהגות בחוסר דרך ארץ לצד שכנגד, והנאמר בפסקי הדין המשמעותיים על פניו בהקשר זה מציב משוכה גבוהה מאוד.

י"ג. עוד אציין באשר להליכים משמעותיים, כי מקדמת דנא נראו אלה כמצויים במעגל המעין-פלילי, וברי כי כך יאה להם; נשמת הסדר הדיוני בהם היא זו של הליך פלילי, במובן של סדרי הדין; העומד לדין המשמעותי קרוי נאשם (ראו למשל דברי הנשיא שמגר בבש"א 471/91 שר הבריאות נ' ברוך פ"ד מה(2) 661, כי "ההליך המשמעותי קרוב יותר להליך הפלילי", וכן "לאור אופיו של הדין המשמעותי הקרוב מבחינת רוחו ומטרתו להליך הפלילי", ראו גם על"ע 9116/96 ברוך נ' ועד מחוז תל אביב (לא פורסם), הרשם – כתארו אז – אוקון; ההחלטה בבית הדין המשמעותי נחלקת בין הכרעת דין לגזר דין (ראו כללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעותיים) תשכ"ב-1962, ובהם כלל 6, וכן פרק שני סימן ד'); ותוצאות ההליכים במקרה של הרשעה הן במידה רבה בעלות אופי של סנקציה פלילית. הוא הדין, אגב בתחומי משמעת אחרים, כמו על פי חוק שירות המדינה (משמעת) תשכ"ג-1963; תקנות שירות המדינה (משמעת) (סדרי הדין של בית הדין) תשכ"ד-1963. ואכן, בעל"ע 14/83 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בת"א נ' קובלר פ"ד לח(2) 207, 211 נאמר מפי השופט ד' לוי, כי ראוי "לקבוע את סדרי הדין בדיון המשמעותי בהשראת סדרי הדין בדיון הפלילי". ברוח זו ראו על"ע 4804/90 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד פלוני (לא פורסם, הרשם השופט צור), שם הובעה הסתייגות מהרחבת הפתח שבערעור שכנגד בהליכים אזרחיים להליך משמעותי. המחבר ש' לוי, פרוצדורה אזרחית – סדרי דין מיוחדים בבית המשפט (תשס"ג-2003) פרק 38 בעמ' 244-246, 248, מציין את הדמיון בין נושא הדין המשמעותי בלשכת עורכי הדין לדין הפלילי, ומזכיר כי תקנות סדר הדין האזרחי לא הוחלו בדין המשמעותי. דומני שאין צורך

להכביר מלים בעניין זה. אף בית המשפט קמא הזכיר "בסיסי השוואה" נוספים, קרי, כי בבתי המשפט לעניינים מינהליים יצר המחוקק, בעניינים מסוימים, זיקה לסדרי הדין האזרחיים (ראו תקנה 44א לתקנות בתי משפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), תשס"א-2001, וכן תקנה 84 שם המחילה ביסודה את פרק ל' העוסק בערעורים על הדין המינהלי, ועל כן לא נשלל ערעור שכנגד (ראו גם גורן, בתי משפט מינהליים (תשס"א-2008) עמ' 6; ע"א 1054/98 חוף הכרמל נופש ותיירות נ' עמותת אדם טבע ודין פ"ד נב(3), 577, 585, הרשמת - כתארה אז - אפעל גבאי) - מה שאין כן בהליכי בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין.

י"ד. דומה, בסופו של יום, שהדברים הם בחינת פשיטא - הליכים משמעתיים הם בעלי אופי מעין פלילי, כך גם סדרי הדין בהם, ועל כן אין בהם ערעור שכנגד, וככל שנעשה שימוש במינוח כזה - אין בכך כדי ליצור מוסד משפטי. במקרה דנא גם איני סבור, כאמור, כי נגרם עוול במחיקת ההליך שהוגש מטעם המבקש.

ט"ו. נוכח האמור באשר לחריגות המיוחדות של התערבות בגלגול רביעי בכגון דא, אין מקום להידרש לבקשה להארכת מועד להגשת הערעור (ולעניין זה ראו גם החלטת הרשם צור בעל"ע 4804/90 הנזכר); אליה נזקק בית המשפט קמא והחליט כאשר החליט, ומכל מקום איני רואה דופי בטעמיו.

ט"ז. על כן, כאמור, לא אוכל להיעתר לבקשה.

ניתנה היום, ט"ז באייר תשס"ט (10.5.09).

ש ו פ ט